

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE: Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement: 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER: Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer: 318522

INHOUD:

DE REDACTIE. — De vervlaamsching der Handelsrechtbank te Antwerpen.

RECHTSPRAAK.

Burgerlijke Rechtbank Antwerpen. — 4e Kamer. — 19 Januari 1933. — Bouwmeester. — Eereloon. — Niet uitvoeren der plannen. — Aannemingsprijs de voorziene prijs overtreffend. — Bewijs.
Handelsrechtbank Brugge. — 17 Juli 1933. — Rechtspleging. — Faillissement. — Rekwest in faillietverklaring terwijl tegensprekelijk gedrag reeds hangende is. — Onontvankelijkheid.
Burgerlijke Rechtbank Leuven. — 1e Kamer. — 24 April 1933. — Bevoegdheid. — Echtscheiding. — Vermeerdering van pensioen. — Art. 301 B. W.
Burgerlijke Rechtbank Turnhout. — 13 Juli 1933. — Belastingen en taksen. — Invoerrechten. — Te weinig geëischt bij het invoeren en later bijgevoerd. — Te gering berekende verkoopprijs der goederen. — Aansprakelijkheid van den ontvanger der douanen.

Handelsrechtbank Gent. — 2e Kamer. — 19 September 1933. — Bevoegdheid *ratione loci* in handelszaken. — Quasi-delict. — Art. 44 der wet van 25 Maart 1876.

Handelsrechtbank Antwerpen. — 3e Kamer. — 24 Maart 1933. — Verkeer. — Plotselings stilstand van voertuig. — Aanrijding door een volgend rijtuig. — Aansprakelijkheid van den aanrijder.

Werkrechtvaard van beroep Antwerpen. — 2 October 1933. — Dienstcontract. — Vergoeding wegens ontijdigen opzeg. — Onaantastbaarheid van de vergoeding.

NEDERLANDSCHE RECHTSPRAAK.

Rechtbank Groningen. — Art. 341 RV. — Vordering gegrond op een buitenlandsch vonnis.

INGEZONDEN BIJDRAGEN.

UIT DE PERS.
BIBLIOGRAPHIE.
WETGEVING.

De Vervlaamsching der Handelsrechtbank van Antwerpen

In het eerste nummer van dezen jaargang noemden wij het beginnend rechterlijk jaar het jaar der vervlaamsching van het gerecht. Deze zienswijze wordt ongetwijfeld bewaarheid en wij stellen tot ons allergrootst genoegen vast dat men stilaan in de rechterlijke wereld tot het besef komt hoe noodig het is onverwijld een einde te stellen aan de bestaande wantoestanden die in zuiver eentalige Vlaamsche steden, zooals Antwerpen, de rechtsbedeeling nog hoofdzakelijk in het Fransch laten geschieden.

Vóór een drielat jaren was de Handelsrechtbank te Antwerpen bijna volledig Fransch. Alle vonnissen werden uitsluitend in deze taal uitgesproken. Wel waren er enkele Vlaamsche advocaten die den noodigen durf en moed aan den dag legden om in het Vlaamsch te pleiten en Vlaamsche besluiten te nemen, doch hun poging werd beschouwd met een stil misprijzen; hun Vlaamsche pleidooien werden meestal door de Voorzitters beantwoord met het eeuwige « l'affaire est entendue et tenue en délibéré ». Wie in het Vlaamsch pleitte had eenigszins het gevoel in een deftig gezelschap rond te loopen met een missneden jas en bij de zetelende magistraten werd de Vlaamsche pleidooi onthaald ofwel met een goedmoedig medelijden ofwel met een spottenden glimlach.

Hierin was reeds in de laatste tijden groote verandering gekomen. Tengevolge van de nieuwe wet op de kiezing der rechters van de Koophandelsrechtbanken werden er stilaan te Antwerpen meer en meer magistraten aangesteld die niet behoorden tot de feodaliteit van handelsrechters die gedurende zoovele jaren uitsluitend in het Fransch de rechtsbedeeling had beheerd en tusschen de nieuw aangestelde rechters waren er talrijke die gewonnen waren voor de Vlaamsche gedachte en die oordeelden dat het niet langer opging te Antwerpen de uitsluitende hegemonie van het Fransch te bestendigen. Vandaar een stille kentering die zich voordeed. Sinds een paar jaar reeds had een groot aantal advocaten, vooral tengevolge der actie van de « Vlaamsche Conferentie » besloten bij de rolafroeping uitsluitend in het Vlaamsch te antwoorden. De Vlaamsche pleidooien zijn in de laatste twee jaar steeds talrijker en talrijker geworden en met de uitbreiding van het getal Vlaamschvoelende rechters werd er stilaan een toestand in het leven geroepen die meer en meer de Vlaamsche taal het recht gaf dat haar toekwam.

Een actiecomiteit tot vervlaamsching der Handelsrechtbank te Antwerpen kwam tot stand. Talrijke rechters maakten er deel van uit en stelden zich ten doel de aanstelling van Vlaamschvoelende rechters te bevorderen en de volledige vervlaamsching der Handelsrechtbank te verwezenlijken. Dit streven is thans met volledig gunstigen uitslag bekroond. De samenstelling van de Handelsrechtbank te Antwerpen is nu zoodanig dat de 2/3 van de magistraten reeds volledig Vlaamschgezinde rechters zijn. Tijdens een onlangs gehouden bijeenkomst van deze magistraten is er beslist geworden dat zij in het vervolg hunne vonnissen uitsluitend in de Vlaamsche taal zullen opstellen, ook dan wanneer Fransche besluiten genomen werden en in het Fransch werd gepleit.

Het actiecomiteit tot vervlaamsching der Handelsrechtbank van Antwerpen heeft zoo pas aan al de advocaten een schrijven gericht dat onze lezers hierna afgedrukt vinden en waarbij de advocaten worden aangespoord om uitsluitend in het Vlaamsch de processen te behandelen en te pleiten. Een gelijkaardig schrijven werd gericht aan de deurwaarders.

Het Rechtskundig Weekblad kan niet nalaten deze gelukkige en lang verwachte beslissing met innige tevredenheid te begroeten. Nog vóór de wettelijke regeling van het gebruik der talen in gerechtszaken in voege komt, beslissen dus te Antwerpen de magistraten zelf dat ze voortaan enkel in het Vlaamsch zullen vonnissen. Het past ons hulde te brengen aan deze rechters, die beseffen dat hun taak er niet alleen in bestaat te zorgen voor een uitstekende rechtsbedeeling, doch die tevens een zoo hoog begrip hebben van hunnen plicht dat ze er zich rekenschap van geven dat het rechtsleven en der voornaamste elementen is van de cultuur van een volk en dat het de hooge rol is van den magistraat aan de verrijking en veredeling van deze cultuur mede te werken.

De beslissing der handelsrechters te Antwerpen is de bekroning van het jarenlang moedig streven van zoovele juristen die spijs alle hinderpalen, die hun vroeger in den weg gelegd werden, steeds den moed hadden vóór de Handelsrechtbank in het Vlaamsch te pleiten. Hun onverpoosd streven heeft de oogen doen opengaan en van nu af wordt voor het Antwerpsche rechtsleven een nieuwe periode geopend waarin de rechtspraak der Handelsrechtbank een hogere vlucht zal kunnen nemen. In degelijkheid, onpartijdigheid en recht-

vaardigheid zal deze rechtspraak natuurlijk de vroegere Fransche rechtspraak evenaren, doch zij zal thans de Vlaamsche cultuur verrijken met een onschatbare aanwinst.

Hulde dus aan die mannen die deze zoo belangrijke beslissing genomen hebben. Laten wij dit besluit der Vlaamsche rechters van de Vlaamsche Koophandelsrechtbank van Antwerpen met een langgerekte hoera begroeten.

DE REDACTIE.

Hieronder volgt het schrijven dat aan alle Antwerpsche advocaten werd verzonden.

AKTIEKOMITEIT

tot Vervlaamsching der Handelsrechtbank van Antwerpen
Zetel: Statieplein, 41 - Antwerpen
Telefoon 295.70

HEER ADVOKAAT,

Het is U niet onbekend dat talrijke en belangrijke plaatselijke vereenigingen van handelaars, door gezamenlijke actie, ernaar gestreefd hebben de rechtsbedeeling der Handelsrechtbank doen aan te passen aan de eischen der Vlaamsche cultuur.

Het is U evenmin onbekend dat dit pogen bekrachtigd is geworden door de aanstelling van rechters, wier persoonlijkheid borg staat voor de wijze waarop zij hunne zending vervullen, zoowel ten opzichte van al de eischen eener goede rechtsbedeeling, als ten opzichte der Vlaamsche cultureele belangen.

Wij veroorloven ons nochtans uwe welwillende aandacht te vestigen op het feit dat, om aan onze actie den gewenschten volledigen uitslag te verzekeren, de bereidwillige en algehele medewerking der advocaten uit het Antwerpsche en omliggende onmisbaar is.

Het verloop der laatste maanden toont aan dat er ter Handelsrechtbank van Antwerpen, een niet te onderschatten kentering werd waargenomen ten bate van het vlaamsche taalrecht.

Toch meenen wij dat er, op initiatief der advocaten nog heel wat zaken in het Fransch worden verhandeld die kunnen en dienen in het Vlaamsch te worden gepleit; niet zelden

vall het voor dat zulks het geval is ten overstaan der belangen van lastgevers waarvan achteraf blijkt dat zij de Fransche taal zelfs niet gedeeltelijk machtig zijn.

Doorgaans schijnt deze toestand te wijten ofwel aan het voortleven van vooroordeelen, ofwel aan de omstandigheid dat de algemeene en rechtskundige opleiding in de Fransche taal werd gegeven.

Nochtans doen wij een beroep op uwe bereidwillige medewerking, zelfs dan wanneer de behandeling eener zaak in de Vlaamsche taal van uwentwege eene bijkomende, hoewel slechts tijdelijke, geestesinspanning zou kunnen vergen.

Afgezien zelfs van de wettelijke regeling die eerlang zal worden getroffen met het oog op het taalstatuut der rechterlijke wereld, meenen wij voorop te mogen zetten dat de belangen der balie er enkel bij kunnen gediend worden, dat hare leden in nauwe voeling leven met het door en door vlaamsch karakter der bevolking. Dit zal des te meer bewaarheid worden door het besluit, genomen op de algemeene vergadering der handelsrechters van de Vlaamsche gewesten, voortaan vonnis te wijzen in de Vlaamsche taal.

Terecht schreef een hoogstaand magistraat in het « Rechtskundig Weekblad »: « Talrijk zijn de vlaamschsprekende advocaten die door hun duidelijk en machtig woord, in strafzaken, alier aandacht weten te boeien. Van zoodra de advocaten ertoe zullen besluiten als stellen aan te nemen in hunne andere zaken, zoudt zij gelijks in het Vlaamsch op te treden, zullen de andere gerechtsdienaars de gelegenheid vinden zich volkomen op de hoogte te stellen van de nieuwe taak die hen wacht ».

En met het « Rechtskundig Weekblad », het nog jonge, maar reeds sterke orgaan der Vlaamsche rechtswereld, herhalen wij den wrokroep in het belang van ons volk, en tevens der balie:

« Advocaten dagvaardt in 't Vlaamsch, besluit in 't Vlaamsch, pleit in het Vlaamsch. »

Gelieve, Heer Advokaat, de uitdrukking onzer gevocens van bijzondere hoogachting te aanvaarden.

Aktiecomiteit tot vervlaamsching der Handelsrechtbank van Antwerpen.

Zelfde omzendbrief werd insgelijks mutatis mutandis aan de deurwaarders gezonden.

RECHTSPRAAK

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

4^e KAMER. — 19 JANUARI 1933

Voorzitter: M. Moreels.
Op. Min.: M. Beekmans de Westmeerbeek.
Pl.: Mters Pollet en Fribourg.

BOUWMEESTER. — EERELOON. — NIET UITVOEREN DER PLANNEN. — AANNEMINGSPRIJS DE VOORZIENE PRIJS OVERTREFFEND. — BEWIJS.

Indien de laagste aannemingsprijs meer dan 10% hooger is dan de door den eigenaar vóór het opmaken der plannen voorziene som en indien om deze redenen de eigenaar afziet van het uitvoeren der werken heeft de bouwmeester geen recht op eereloon omdat zijn werk zonder het minste nut voor den eigenaar is geweest.

Zelfs indien de grensprijs niet volstrekt bewezen is, kan de rechtbank in de bestanddeelen der zaak nuttige aanduidingen vinden desaangaande, vooral als de bouwmeester niet tracht te bewijzen dat hij gehandeld heeft binnen de grenzen des lastgeving.

Van der Linden t/ Safier.

Aangezien de vraag strekt tot betaling eener som van 9.600 fr. voor eereloon van bouwmeester, hetzij 6.400 fr. aan 2 o/o op de laag-

ste aannemersberekening van fr. 320.000, voor het opmaken van voorloopige schetsen en definitieve plannen in zesdubbel met lastkohieren eveneens in zesdubbel, alsook de berekening door zes aannemers, en fr. 3.200 aan 1 o/o voor het veranderen van het definitief plan en opmaken van nieuwe teekeningen en lastkohieren in zesdubbel;

Aangezien voor wat betreft de eerste post, verweerder bekend, onder voordeel van onverdeelbaarheid zijner bekentenis, dat hij was overeengekomen met aanlegger dat deze het plan en lastkohier zou opmaken voor eenen bouw onder uitdrukkelijke voorwaarde dat het geheel der werken niet 200.000 fr. zou te boven gaan;

Aangezien de bestanddeelen der zaak en namelijk eene mondelinge mededeeling van verweerder, in dato 22 Juli 1929, deze bewering staven, doch enkel in dien zin dat de vermeende grensprijs van 200.000 fr. niet zoo duidelijk bepaald was als verweerder beweert; daar deze bijzonderlijk drukte op de verdeling van den bouw, welke hem niet beviel omdat « de te weinig nuttig gemaakte ruimte te duur kwam »; dat aanlegger deze bewering niet heeft tegengesproken in zijne mondelinge mededeelingen van 24 Juli en 17 Augustus 1929, en niet eens getracht heeft eene uitlegging te

geven OVER DE DUURTE der aannemersprijzen, noch in zijne besluiten, noch in pleitrede;

Aangezien de lastkohieren door aanlegger opgeleed zekere bepalingen bevatten welke, zoals artikel 49, een bijgevoegd artikel enz., minstens in schijn op den aannemer de verantwoordelijkheid van den bouwmeester verschuiven voor technische berekeningen welke eigenlijk en in het algemeen de laatste opgelegd zijn, en allerminst den aannemer in de noodzakelijkheid konden plaatsen in den bouw onvoorziene middelen aan te nemen; dat ten gevolge dezer bepalingen, zooals de boete van 300 fr. per dag vertraging, het recht toegekend aan den bouwmeester van werkvolk door te sturen voor onbekwaamheid of slechte wil, en andere (in voordeel van eigenaar en/of bouwmeester) van technischen aard, de aannemers zeer hooge prijzen moesten voorzien, de laagste aannemersberekening fr. 320.000 bedroeg; dat alzoo verweerder geen gevolg kon geven aan zijn verlangen van te bouwen;

Aangezien zelfs in de veronderstelling dat de door verweerder beweerde grensprijs van 200.000 fr. minder bepaald zou geweest zijn, en dat de prijs door hem aangeduid zou geweest zijn bij voorbeeld van 200.000 tot 250.000, of zelfs tot 275.000 fr., de laagste aannemersberekening de afwijking van 10 o/o in de praktijk toegelaten, nog ver zou overtroffen hebben;

Aangezien uit deze beschouwingen spruit dat het werk van aanlegger voor verweerder gansch nutteloos is geweest;

Aangezien aanlegger zekere wijzigingen bracht aan plan en lastkohier en alzoo kwam tot eene kleine vermindering, van slechts 10.000 fr., de laagste prijs zijnde 310.000 fr., ook nog boven de 10 o/o der toegelaten afwijking, en dat de gewijzigde plannen en lastkohieren insgelijks voor verweerder zonder nut bleven;

Aangezien verweerder met recht opwerpt dat het nooit in iemands gedacht zou komen te laten bouwen of zelfs eene bouw te laten veranderen, zonder aan zijnen bouwmeester minstens op benaderende wijze aan te duiden welke som hij bij machte is aan de werken toe te wijden; dat de bouwmeester moet weten en zeggen of het gevraagde uitvoerbaar is in de voorgestelde geldelijke grenzen, en dat wanneer in het vervolg de bouwmeester eereloon vraagt voor niet uitgevoerde plannen, aan hem, die een man van het vak is, het bewijs mag opgelegd worden dat hij gehandeld heeft binnen de grenzen der lastgeving; maar dat aanlegger geen bewijs aanvoert noch voorstelt;

Om deze redenen:

De Rechtbank, gehoord Mijnheer Beeckmans de Westmeerbeek, substituut van den Prokureur des Konings, in zijn advies, gegeven ter openbare zitting, alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende als ongegrond, wijst aanlegger af van zijnen eisch en veroordeelt hem tot de kosten des gedings.

HANDELSRECHTBANK TE BRUGGE

17 JULI 1933

Referendaris: M. E. Maertens.
Pl.: Mters Van Rollegem en Sabbe.

RECHTSPLEGING. — FAILLISEMENT. — REKWEST IN FAILLIETVERKLARING TERWIJL TEGENSPREKELIJK GEDING HANGENDE IS. — ONONTVANKELIJKHEID.

Wanneer een vordering in faillietverklaring, ingeleid bij dagvaarding, tegensprekelijk tot een latere zitting verschoven werd voor pleidooien mag de eischer, zich steunende op dezelfde gronden, de faillietverklaring intusschentijd niet meer eischen bij rekwest.

Brakel t/ Curator Sabbe q.q.

Aangezien verzetter beweert dat het verzoekschrift tot faillietverklaring waartegen verzet niet ontvankelijk was, omdat zijn voorwerp reeds vóór deze rechtbank aanhangig gemaakt werd door een dagvaarding op 4-4-33 beteeuend door deurwaarder Van Houtte, en dat deze zaak verzonden werd naar de zitting van 7 September 1933 om gepleit te worden;

Dat het verzoekschrift dus ingediend werd om de rechtbank te verschalken en de tegensprekelijke behandeling der zaak te verhinderen;

Aangezien de dagvaarding waarvan sprake hetzelfde voorwerp had als het verzoekschrift: de faillietverklaring van den verzetter, en gesteund was op dezelfde gronden;

Aangezien de behandeling der zaak verschoven werd tot 7 September 1933 op aanvraag van beide partijen;

Aangezien deze uitstel hoofdzakelijk is en innig verbonden aan het verdedigingsrecht (art. 77 Wb. van Burg. Rechtspleging);

Dat het vonnis, omdat het vóór 7 September uitgesproken werd, nietig is;

Aangezien verweerder op verzet vruchteloos opwerpt dat er verschillende wijzen bestaan om een schuldenaar failliet te doen verklaren;

Aangezien de rechtbank van dit recht slechts

gebruik mag maken wanneer de vraag tot faillietverklaring gesteund is op nieuwe gegevens, doch niet wanneer de behandeling van hetzelfde geschil en op denzelfden grond, tegensprekelijk verschoven werd tot een lateren dag;

Dat de rechtbank het faillissement uitgesproken heeft zonder te letten op het bestaande geschil; dat zij beter ingelicht zijnde, ongetwijfeld het verzoekschrift niet ontvankelijk zou verklaard hebben;

Aangezien verzetter nog vraagt dat door de zorgen van den curator het uittreksel van dit vonnis zou afgekondigd worden in dezelfde bladen als degene aangewend om de faillietverklaring te doen kennen;

Aangezien deze vraag niet ontvankelijk is daar er geen curator meer bestaat na het tegenwoordig vonnis;

Om deze redenen:

De Rechtbank ontvangt het verzet en recht doende, zegt dat het verzoekschrift tot faillietverklaring van Br... niet ontvankelijk is, vernietigt het vonnis van 6 Juli 1933, waarbij Br... failliet verklaard werd;

Verwijst verzetter tot de gedingskosten; Vonnis uitvoerbaar bij voorraad en zonder borg, niettegenstaande elk verhaal.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE LEUVEN

1° KAMER. — 24 APRIL 1933

Voorzitter: M. Micha.
Rechtters: M.M. Simons en Kumps.
Pl.: Mters Vranckx en Craninx.

BEVOEGDHEID. — ECHTSCHIEDING. — VERMEERDERING VAN PENSOEN. — ART. 301 B.W.

De maatregelen door een Rechtbank bevolen ter gelegenheid van een geding in echtscheiding kunnen enkel gewijzigd worden door deze Rechtbank zelf, zooals trouwens ook de beslissing over de incidenten die het natuurlijk gevolg der echtscheiding zijn tot de bevoegdheid dezer Rechtbank behooren; de rechter die op basis van art. 301 een pensioen na echtscheiding toekende is alleen bevoegd om dit pensioen later eventueel te wijzigen.

Vaes t/ Ingelbosch.

Aangezien door vonnis gewezen tusschen partijen in dato van 13 October 1930 door de Rechtbank van eersten aanleg van Mechelen, de echtscheiding werd aangenomen ten voordeele van verweerder en aanlegger werd verwezen aan verweerder een onderhoudspensioen te betalen voor haar en haar kind van 500 fr. per maand, dat het huidige geding voor doel heeft te hooren zeggen dat aanlegger zal ontlast zijn van de verplichting het onderhoudspensioen voor de vrouw te betalen, dat het bedrag der onderstandsgelden voor het kind uit het huwelijk gesproken op 200 fr. per maand mag vastgesteld worden en dat ieder der partijen als deel in dit onderstandsgeld voor het kind, eene som van 100 fr. per maand zal moeten betalen; dat aanvrager zijnen eisch steunt name-lijk op de bepaling van artikel 301 van het Burgerlijk Wetboek die voorschrijft dat het onderhoudspensioen door de Rechtbank toegekend aan de echtgenoot die de echtscheiding bekomen heeft, het derde gedeelte van de inkomsten van den anderen echtgenoot niet mag te boven gaan en dat deze uitkeering ingetrokken kan worden ingeval zij niet verder noodzakelijk mocht zijn dat, wat het kind betreft, aanlegger beweert dat het billijk is dat de verweerder « pro parte » en volgens haar middelen tusschenkome in het onderhoud van het kind;

Aangezien verweerder de onbevoegdheid der Rechtbank van Leuven inroep en beweert dat alleen de Rechtbank van Mechelen bevoegd is om gemelde veroordeelingen te wijzigen;

Aangezien de uitkeering tot onderhoud toegekend door artikel 301 van het Burgerlijk Wetboek eerder eene vergoeding uitmaakt dan een onderhoudspensioen en is opgelegd aan den echtgenoot wiens plichtverzuim de ontbinding van het huwelijk noodzakelijk gemaakt heeft; dat het begrijpelijk is dat de rechter die geroepen is over den grond der betwisting te beslissen of die over de vraag tot echtscheiding reeds beslist heeft, bevoegd is om uitspraak te doen over de incidenten die het natuurlijk gevolg der echtscheiding uitmaken; dat insgelijks de maatregelen getroffen ten gevolge van de echtscheiding alleenlijk kunnen gewijzigd worden door den Rechter die ze genomen heeft (Pierard, Divorce et Séparation de corps d. II bl. 502. Pandectes belges V° Divorce n° 1371. Répertoire pratique du Droit belge V° Divorce et séparation de corps n° 504. Rb. Verviers 30 April 1902 Cl. et B. bl. 666. — Ber. Brussel 8 Maart 1924. Pas. 1925 II. 70 Verbr. Frankr. 31 Januari 1928. D. P. 1929. I. 12 Verbr. Belg. 1 December 1932 Pas. 1933 I. bl. 37); dat, moest een ander rechter over die wijzigingen beslissen, de redenen aangehaald in het inleidend exploit bewijzen welk gevaar zou bestaan de gewijsde zaak te zien miskennen;

Aangezien daarenboven in onderhavig geval het geldt, in eene zekere mate, eene vraag tot interpretatie van vermeld vonnis van 3 Ok-

tober 1930 het wederzijdsch aandeel van de vrouw en het kind in de som van 500 fr. niet aangeduid zijnde;

Om deze redenen:

De Rechtbank,

Gehoord den Heer Van Boxsom, Substituut Prokureur des Konings in zijn advies, ter openbare zitting van 27 Maart 1933;

Alle andere beslitselen van de hand wijzende, verklaart zich onbevoegd; veroordeelt aanlegger tot de kosten.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE TURNHOUT

13 JULI 1933

Voorzitter: M. Van den Hove d'Ertsenryck.
Pl.: Mters Boone en Smolderen.

BELASTINGEN EN TAKSEN. — INVOERRECHTEN. — TE WEINIG GEËISCHT BIJ HET INVOEREN EN LATER BIJGEVRAAGD. — TE GERING BEREKENDE VERKOOFPRIJS DER GOEDEREN. — AANSPRAKELIJKHEID VAN DEN ONTVAN-GER DER DOUANEN.

Een invoerder, die tengevolge van een verkeerde berekening gedaan door den ontvanger der douanen bij het invoeren van koopwaren uit het buitenland een te gering bedrag voor invoerrechten betaalde, die op basis van dit bedrag zijn verkoopprijs berekende en die na het verkoopen der waren verplicht werd een bijkomend bedrag aan den Staat te betalen, hetgeen hem een verlies deed lijden, is niet gerechtigd voor dit verlies schadevergoeding te eischen van den ontvanger der douanen.

Van den Dries t/ Gilot.

Aangezien de vordering strekt tot betaling eener som van 1262,31 fr. als schadevergoeding, zijnde het bedrag, met gerechtskosten, door aanlegger aan het Belgisch Tolbesluit uitbetaald ingevolge een vonnis dezer Rechtbank d.d. 28 Januari 1932;

Aangezien deze vraag gesteund is op de volgende feitelikheden: door tusschenkomst eener invoerende firma had aanlegger in den loop der jaren 1927 tot 1929 een aantal weefsels in België ingevoerd; bij vergissing van den verweerder-ontvanger der douanen, handelende onder toezicht van andere beambten, werden er ingevolge verkeerde toepassing van het tarief onvoldoende rechten op die weefsels geheven; nadien werd regelmatig binnen het wettig termijn, van de invoerende firma de hierboven vermelde som, als verschuldigde aanvullende rechten vastgesteld, opgeëischt, met het gevolg dat aanlegger, naar hij beweert, zijne verkoopprijzen aan zijne klanten te laag aanrekende en ten slotte een verlies ondergaat wanneer die klanten weigeren de bijkomende rechten bij te betalen;

Aangezien uit de beschouwing van art. 124 der wet van 26 Oogst 1822, 10 der wet van 15 Mei 1846 en 3 der wet van 17 Oogst 1873 volgt dat de ter zake toe te passen grondbe- ginselen als volgt dienen samengevat: de koopwaren mogen voorloopig worden inge-voerd zoodra de rechten, door den ontvanger aangeduid, verreffend zijn; de ontvanger is persoonlijk verantwoordelijk tegenover den Staat wegens alle missingen in zijne bere-keningen begaan, maar in dit geval wordt hij gesubrogeerd in de rechten van den Staat; het bestuur, en bijgevolg ook de ontvanger, is gerechtigd gedurende drie jaren van den in-voerder de aanvullende rechten op te vorderen, zooals deze laatste van zijnen kant de te veel betaalde bedragen kan terugeischen;

Aangezien elke invoerder dus gedurende dit termijn de gebeurlijk te kort aangerekende sommen verschuldigd blijft; hij is dus zelf ge-houden, om alle teleurstelling te voorkomen, de tarieven en het voorloopig vastgesteld be- drag zorgvuldig na te zien;

Aangezien het niet aan te nemen is dat een staatsambtenaar, wettig gewapend om ver- schuldigde tolrechten van een invoerder op te eischen, zou kunnen gedwongen worden het bedrag dier rechten ten titel van schadever- goeding aan zelfden invoerder terug te be- talen;

Om deze beweegredenen:

De Rechtbank wijst aanlegger af in zijnen eisch en verwijst hem tot de kosten des ge- dings.

HANDELSRECHTBANK TE GENT

2° KAMER. — 19 SEPTEMBER 1933

Referendaris: M. Van Mullem.
Pl.: Mters Stragier (Gent) en G. Houben (Antw.).

BEVOEGDHEID RATIONE LOCI IN HANDELS- ZAKEN. — QUASI-DELICT. — ART. 42 DER WET VAN 25 MAART 1876.

Een vordering in schadevergoeding op grond van een quasi-delict mag ingespannen worden vóór de rechtbanken der plaats waar de schadelijke daad begaan werd en de verplichting tot ver-

goeding is ontstaan. (Art. 42 der wet van 25 Maart 1876).

In casu, in geval van oneerlijke mededinging door advertenties in dagbladen, zijn de rechtbanken der plaats waar die bladen worden uitgegeven of verspreid bevoegd.

V. d. B. t/ V. L.

Aangezien V. L., van wie V. d. B. de som van 50.000 fr. ten titel van schadevergoeding op- vordert wegens daden van oneerlijke mede- dinging tegenover hem begaan in het laten verschijnen van zekere advertenties in Februari 1933 in de bladen Sportwereld, De Luchtbo- de, De Reidsduif, De Vrije Duif en De Noordduif de onbevoegdheid ratione loci dezer rechtbank om over het geding te oordeelen opwerpt, daartoe voorwendende dat hij in Antwerpen gevestigd is (art. 39 der wet van 25 Maart 1876 over de burgerlijke rechtspleging);

Aangezien echter blijkens artikel 42 der hierbovenaangehaalde wet een geding over roerende zaken ook mag beslecht worden door de rechtbank der plaats waar de verbinten- is ontstaan is;

Dat in dit opzicht art. 42 vooraangehaald geen onderscheid maakt tusschen verbinten- sen voortspruitende uit overeenkomsten, mis- drijven of oneigenlijke misdrijven, zoodat de beschikkingen van dit artikel insgelijks op het oneigenlijk misdrijf, waarover het onderhavig geding loopt van toepassing zijn;

Aangezien in geval van een dergelijk mis- drijf het in de plaats is waar de schadelijke daad werd begaan, dat de verplichting is ont- staan, de er door berokkende schade te her- stellen;

Aangezien behalve het blad Sportwereld de vier andere hierbovengenoemde bladen, waarin de advertentie waarover het geschil loopt in het rechterlijk arrondissement Gent verschijnen, waar zij door plaatselijke veree- ningen uitgegeven worden en uiteraard voor het plaatselijk publiek bestemd zijn;

Dat het blad Sportwereld alhoewel uitge- geven te Brussel, dagelijks op menigvuldige exemplaren in het arrondissement Gent wordt verspreid en aldaar te koop wordt aanbe- doen;

Dat dit inziens de schade die V. d. B. be- weert te hebben ondergaan logischhalve vooral in het arrondissement Gent, waar hij overigens zijn woonplaats heeft, hem veroor- zaakt moet zijn geworden;

Dat diensvolgens deze rechtbank zich moet bevoegd verklaren om over het geschil te be- slissen;

Aangezien (zonder belang);

Om deze redenen:

Verklaart zich bevoegd ratione loci.

NOTA: Zie: Répertoire pratique du droit belge, V° Compétence en matière civile et commerciale n° 1548 en 1549, niet gansch met het hierboven afgedrukte vonnis overeenstemmend.

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

3° KAMER. — 24 MAART 1933

Ref.: M. Callaert.
Pl.: Mters H. De Jongh en Grijspeerd.

VERKEER. — PLOTSELINGE STILSTAND VAN VOERTUIG. — AANRIJDING DOOR EEN VOL- GEND RIJTUIG. — AANSPRAKELIJKHEID VAN DEN AANRIJDER.

De bestuurder van een voertuig moet meester blij- ven over zijn snelheid en deze zoodanig regelen dat hij zijn voertuig tot stoppen kan brengen wanneer zich een hindernis voordoet; de geel- der van een vrachtwagen die een autobus volgt en deze aanrijdt bij een plotselinge stilstand is aansprakelijk voor de schade door deze aanrij- ding veroorzaakt.

Mij Gebr. Ramael t/ Huybrechts.

Gezien het geregistreerde exploit van dag- vaarding d.d. 7 October 1932, waarbij geëischt wordt de betaling eener som van 2308,49 fr., vermeerderd met den intrest sedert 18 Juni 1932, als vergoeding voor de schade door eischer geleden naar aanleiding van een aan- rijding tusschen één zijner autobussen en den vrachtauto van gedaagde;

Overwegende dat de gedaagde reconventio- neel een schadevergoeding van 1252,50 fr. eischt op grond van hetzelfde ongeval;

Overwegende, dat partijen het eens zijn over de volgende feiten:

Het ongeval gebeurde den 18 Juni 1932, te Edegem, op den weg Contich-Luithaegen;

de vrachtauto volgde de autobus;

de autobus had gestopt aan het café Baga- telle, alwaar eenige menschen ingestapt wa- ren;

ongeveer honderd meter verder stopte zij opnieuw om nog een reiziger op te nemen;

op dit oogenblik reed de vrachtauto de bus van achteren aan;

Overwegende, dat uit de elementen van het geding genoegzaam blijkt, dat de schuld van het ongeval uitsluitend te wijten is aan den chauffeur van gedaagde;

Dat de reglementen op het verkeer inderdaad uitdrukkelijk voorschrijven dat de bestuurder van een voertuig meester moet blijven over zijn vaart en dezelve derwijze moet regelen dat hij zijn voertuig tot stoppen kan brengen wanneer zich een hindernis voordoet ;

Dat het dus de plicht was van den vrachtauto die achter een zware autobus reed, op behoorlijken afstand van deze te blijven, om tijdig te kunnen stoppen wanneer de autobus zou vertragen of zelfs stoppen ;

Overwegende dat de gedaagde beweert dat de autobus een fout zou hebben begaan door te stoppen op een plaats die geen halte is, hetgeen een overtreding van het reglement zou zijn ;

Overwegende echter dat dit argument geen steek houdt, daar de bestuurder van de vrachtauto op dit oogenblik niet weten kon waarom dit gebeurde ; dat hij in elk geval op een dergelijke eventualiteit steeds bereid moest zijn, en had hij de noodige voorzichtigheid betracht, hij de aanrijding had kunnen vermijden ;

Overwegende dat de gedaagde dus alleen aansprakelijk dient te worden verklaard voor het ongeval ;

Dat het gevorderde bedrag niet als dusdanig wordt betwist ;

Recht doende :

Veroordeelt den gedaagde om aan den eischer te betalen, als schadevergoeding, de som van 2308,49 fr. vermeerderd met den wettelijken interest sedert 18 Juni 1932 ;

Veroordeelt hem bovendien in de kosten des gedings.

WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP TE ANTWERPEN

2 OCTOBER 1933

Voorzitter : M. Van Oekel.
Pl. : Mtrs Houben en Gyselincx.

DIENSTCONTRACT. — VERGOEDING WEGENS ONTIJDIGEN OPZEG. — ONAANTASTBAARHEID VAN DE VERGOEDING.

De wettelijke opzeggingsvergoeding, toegekend voor het onmiddellijk of ontijdig ontslagen, moet worden aanzien als de plaats innemende van het onthouden loon en is diensvolgens onaanastbaar zoodat dit loon zelf, bij toepassing der wet van 18 Oogst 1887 gewijzigd door de wet van 5 Maart 1932.

Een schuldvergelijking tusschen de aan den bediende uit hoofde van ontijdigen opzeg toekomstige vergoeding en een schuldvergoeding van den werkgever tegenover dezen bediende is uitgesloten.

Nuyts t/ Banque de Crédit Commercial.

Aangezien het vonnis, waartegen beroep, de beroepene heeft veroordeeld om aan den beroeper te betalen de som van 10.063,80 fr., zijnde het bedrag van zes maanden loon ten titel van schadevergoeding voor onmiddellijke ontslag, en verklaard heeft dat dit bedrag bij schuldvergelijking mag vereffend worden in zijn geheel met de bedragen door den beroeper aan de beroepene verschuldigd uit hoofde eener kredietopening hem door beroepene toegestaan ten bedrage van 30.948,48 fr. ;

Aangezien beroeper en beroepene verklaren zich bij gemeld vonnis neer te leggen voor wat betreft de veroordeeling van beroepene tot het betalen van gezegde som van 10.063,80 fr., maar dat de beroeper vraagt dat zou worden verklaard voor recht dat, bij toepassing der wet van 18 Oogst 1887, gewijzigd door art. 1 der wet van 5 Maart 1932, dit bedrag slechts ten beloope van 1/5 bij schuldvergelijking zou mogen verrekend verklaard worden, terwijl de beroepene besluit tot de eenvoudige volledige bekrachtiging van het bestreden vonnis ;

Aangezien de door de wet uitgevaardigde onaanastbaarheid van het loon, naar den geest van den wetgever en naar de redelijke opvatting der zaak, moet toepasselijk gemaakt worden, niet alleen op het streng-gesproken voor werkelijk geleverden arbeid verdiende loon, maar ook op de vergoedingen die in de plaats of in vervanging daarvan worden toegekend ; (cfr. : Cass. Franç. 18 December 1905 ; D. P. 1907-I-187, Nota ; — Glasson et Tissier, Procédure civile, T. I. édit. 1932, p. 330 ; — Burgerl. Rechtb. Brussel, 16 Juni 1932 ; — Pasicr. 1932, blz. 135) ;

Aangezien de vergoeding voor opzeg in werkelijkheid in de plaats en in vervanging van loon aan den ontslagen bediende wordt toegekend ; dat de wetgever die wettelijke vergoeding heeft bedongen in voordeel van den bediende, voorop stellende dat forfaitair mag aangenomen worden dat een bediende 3 à 6 maanden noodig heeft om elders zijne diensten te plaatsen en loon te kunnen verdienen voor zijn aldus herplaatsten arbeid ;

Dat juist daarom de wet aan den werkgever voorschrijft en oplegt den bediende, dien hij wil ontslagen, 3 of 6 maanden vooraf te verwittigen en hem nog 3 of 6 maanden loon te blijven betalen, of, indien hij verkies om-middellijk van zijn arbeid af te zien, hem desniettemin ditzelfde bedrag uit te betalen in vervanging van dit loon, al weze het dan onder de benaming en ten titel van vergoeding ; Dat diensvolgens de ontslagen bediende

recht heeft om gedurende nog 3 of 6 maanden zijnen arbeid te plaatsen bij en te leveren voor zijnen werkgever en het hem daarvoor toekomend loon te ontvangen, al staat het dezen laatste vrij zijnen ontslagen bediende verlof te geven en van het voordeel van zijn werk af te zien ;

Aangezien de eerste rechter dus ten onrechte het volledige bedrag der voor onmiddellijke ontslag toegekende vergoeding van frank 10.063,80 als vereffend verklaard heeft, bij schuldvergelijking en deze schuldvergelijking dient beperkt te worden tot het wettelijk aanslaagbaar 1/5 ;

Om deze redenen :

De Werkrechtersraad van Beroep, Kamer voor Bedienden, alle verdere tegenstrijdige beslitselen verwerpende, verklaart het beroep regelmatig in den vorm en ontvankelijk en hierover recht doende ten gronde, bekrachtigt het bestreden vonnis in zoverre het de beroepene veroordeelt tot het betalen ten titel van schadevergoeding voor onmiddellijke ontslag van den beroeper, de som van 10.063,80 fr. met de rechterlijke intresten en de kosten ; doet voor het overige het vonnis te niet en hetzelfde hervormende en doende wat de eerste rechter had moeten doen, zegt dat deze som als vereffend bij schuldvergelijking mag beschouwd worden voor 1/5 van het bedrag, en voor het overige aan den beroeper dient uitbetaald te worden, en veroordeelt de beroepene tot de kosten van het beroep.

NOTA : Men kan tegen de hierboven weergegeven beslissing opwerpen dat de som toegekend in geval van ontijdigen opzeg in de eerste plaats een vergoeding is, vermits niets den werknemer belet onmiddellijk een andere betrekking aan te nemen. Men kan inderdaad in deze laatste veronderstelling bezwaarlijk aannemen dat de toegekende vergoeding een vergoeding voor gepresterden arbeid zou zijn daar deze arbeid reeds vergoed werd door den nieuwen werkgever, en men ziet dan ook niet in hoe de vergoeding voor opzeg een loon dat reeds uitbetaald werd, zou vervangen.

Bovendien moet aangemerkt worden dat de wet nopens de onaanastbaarheid van bepaalde bezoldigingen, van enge toepassing is, en bijgevolg de analogische toepassing dient uitgesloten ; analogie die trouwens slechts eenzijdig werkt en niet immer, zoodat aangetoond werd, tot rechtmatige gevolgen leidt. V. L.

Nederlandsche Rechtspraak

RECHTBANK GRONINGEN

Voorzitter : Mr. F. J. Lisman.
Rechters : Mrs Jhr. W. W. Feith,
Prof. H. van Goudoever (plv.).

ART. 431. RV. — VORDERING GEGROND OP EEN BUITENLANDSCH VONNIS.

Eischeres vordert van gedaagde betaling van zeker bedrag uit koopovereenkomst en doet de verschuldigheid van dit bedrag rusten op een vonnis van het Tribunal de Commerce de la Seine te Parijs.

In elk bijzonder geval behoort te worden nagegaan, of en in hoeverre gezag aan een buitenlandsch vonnis moet worden toegekend.

Waar de ingestelde vordering haar grond vindt in het vaststaande geheel van feiten welke tusschen partijen zijn voorgevallen, daaronder begrepen hetgeen, nadat het geschil was gerezen, ter zake in Frankrijk, hetzij in of buiten rechte, hetzij door partijen zelve of door hun vertegenwoordigers is verricht of nagelaten, besluit de Rechtbank dat gedaagde geacht moet worden aan eischeres verschuldigd te zijn het door eischeres primair gevorderde bedrag, hetwelk overeenkomt met het door den Franschen rechter vastgestelde.

De Compagnie Bassez-Watrelo, te Parijs, eischeresse, proc. Mr. M. Koppius, tegen

de N. V. Handelsmij v. K. Smit, anno 1881, te Groningen, gedaagde, proc. Mr. U. P. Okken.

De Rechtbank, enz. ;

In rechte :

Wat de primaire vordering betreft :

Overwegende, dat eischeres van 88.052,05 frs met rente vordert als verschuldigd ter zake van verschillende koopovereenkomsten in 1923 tusschen partijen gesloten voor de fourageering van het Rijn- en Roerbezettingleger ;

O. dat eischeres de verschuldigheid van genoemd bedrag doet rusten op een vonnis van het « Tribunal de Commerce de la Seine » te Parijs dd. 29 Juli 1925, inhoudende gedaagde's veroordeeling om aan eischeresse te betalen de som van 141.028,45 frs, waarop door eischeres in mindering is gebracht als door haar na beslaglegging ontvangen de som van 52.976,40 frs. ;

O. wat het verweer van gedaagde betreft, voor zover gericht tegen de primaire vordering, dat gedaagde allereerst eischeresse niet-ontvankelijk acht, omdat eischeresse in strijd met art. 431 Rv. de tenuitvoerlegging van een buitenlandsch vonnis zou vorderen ;

O. dienaangaande, dat de Rb. de opvatting van eischeresse onderschrijft, dat in elk bijzonder geval behoort te worden nagegaan, of en in hoeverre gezag aan een buitenlandsch vonnis moet worden toegekend ;

O. nu, wat het onderwerpelijk geschil aangaat, dat het volgende tusschen partijen vaststaat ;

dat gedaagde ter zake van hooger genoemde transacties door eischeresse is gedagvaard voor het Tribunal de Commerce de la Seine te Parijs, en voor deze Rb. is verschenen ; dat daarna door dit college ingevolge art. 429 van de Code de Procédure Civile de heer Couvrat Desvergues tot arbitre-rapporteur is benoemd « pour entendre les parties et les concilier si faire se peut, sinon donner son avis » ; dat partijen vervolgens bij onderhandsche akte van 24 ct. 1924 een overeenkomst hebben gesloten, waarbij gedaagde in principe de verschuldigheid van de navolgende bedragen heeft erkend : enz. (5 posten, te zamen ten bedrage van ongeveer 96.000 frs. ; Red.) ; al welke bedragen voor vermeerdering of vermindering vatbaar zouden zijn en eerst na onderzoek der daarop betrekking hebbende justificatoire bescheiden definitief zouden worden vastgesteld ;

O. dat partijen bovendien overeenkwamen : « Au cas où nous ne pourrions pas tomber d'accord nous laissons le soin à nos avocats de confier à Me Couvrat Desvergues, arbitre, les points qui donneraient lieu à des difficultés » ;

O. dat voorts ten processe vaststaat, dat tusschen partijen geen overeenstemming is bereikt, en de heer Couvrat Desvergues partijen over en weer uitvoerig heeft gehoord en zijn rapport dd. 2 Febr. 1925 ter Griffie van het Tribunal de Commerce heeft gedeponneerd, welk rapport door eischeresse is overgelegd ;

O. dat blijkens dit rapport de arbitre-rapporteur de wederzijdsche standpunten ten opzichte van de hooger genoemde posten sub a, b, c, d, en e, nauwkeurig heeft nagegaan en ook alle aandacht heeft geschonken aan de tegenoverde- ring van gedaagde waarvan gedaagde's gemachtigde Mr. Wijnaendts volmondig erkende (je suis pleinement d'accord), dat zijn pretenties gedaan worden « d'une façon assez tardive », welke pretenties ten overvloede onderzocht en ongegrond werden geacht door den arbitre-rapporteur ;

O. dat de arbitre-rapporteur de posten sub a en e onveranderd heeft gelaten en die sub b, c en d heeft bepaald op respectievelijk 6618,95 fr., 35.613,15 fr. en 24.015,40 fr., daarbij telkens aangevend op grond waarvan deze posten gewijzigd werden ;

O. dat ten slotte het Tribunal de Commerce dit rapport als grondslag heeft genomen en in zijn uitvoerig gemotiveerd vonnis dd. 29 Juli 1925, dat eveneens door eischeresse is overgelegd, de hoegrootheid der meergenoemde 5 posten heeft vastgesteld tot een totaal van 105.591,50 fr., daarbij ten opzichte van de posten a, b en e tot eenzelfde conclusie komend als de arbitre-rapporteur en alleen ten aanzien van de posten c en d in verband met nadere gegevens een hooger bedrag aannemend ;

O. dat ook ten processe vaststaat, dat gedaagde in dit vonnis heeft berust ;

O. dat een en ander uitvoerig in de lijvige dagvaarding en conclusie van eisch is vermeld en daarin de grondslagen zijn opgenomen, die tot het dictum van het Fransche vonnis hebben geleid ;

O. dat dan ook niet gezegd kan worden, dat eischeresse zonder meer tenuitvoerlegging van het Fransche vonnis heeft gevorderd en de Rb. eischeresse ontvankelijk acht in hare vordering ;

O. voorts, dat gedaagde ontkend heeft eenig bedrag aan eischeresse schuldig te zijn en heeft aangevoerd een tegenvordering te hebben, welke die van eischeresse zou overtreffen ;

O. dat wat dit verweer betreft, gedaagde nagelaten heeft die tegenvordering nader aan te duiden en gedaagde eveneens in gebreke is gebleven de juistheid van de 5 posten, waaruit het veroordeelend vonnis is opgebouwd, gemotiveerd te bestrijden ;

O. dat gedaagde zich in dezen gelijk is gebleven nu hij ook voor den arbitre-rapporteur een uiterst poover verweer blijkt te hebben gevoerd, waar deze toch schrijft :

op bl. 16 : « Il n'a été fourni par Monsieur Smit ou par son avocat aucune pièce justificative pour appuyer les certifications qu'ils ont cru devoir soulever aux comptes établis par MM. Bassez-Watrelo » ;

op bl. 55 : « Aucune justification n'est donnée par lui à l'appui de son dire, il les a toujours promises sans jamais les faire présenter ;

op blz. 58 : « c'est du moins la prétention qu'il émet et que, comme toutes les autres il ne se donne pas la peine d'appuyer d'aucune justification. » ;

O. dat uit vorenstaande voldoende blijkt, dat aan gedaagde door den Franschen rechter de volle maat is gegeven ;

O. dat ook vaststaat dat gedaagde met den inhoud van het Fransche vonnis reeds lang voor het uitbrengen der dagvaarding op 17 Juni 1931 ten volle bekend was, althans kon zijn, nu hij bij schrijven dd. 22 Sept. 1930 de ontvangst van het Fransche vonnis heeft erkend, zoodat gedaagde alleszins in de gelegenheid is geweest zich te verweren tegen het Fransche vonnis ;

O. dat, waar de grond van de vordering in het geheel van feiten, welke tusschen partijen zijn voorgevallen, daaronder begrepen hetgeen, nadat het geschil was gerezen, ter zake in Frankrijk, hetzij in of buiten rechte, hetzij door partijen zelve of door hun vertegenwoordigers is verricht of nagelaten, welk geheel van feiten, ten processe gebleken en ook door de

Rb. als onvoldoende weersproken en weerlegd vaststaat, dit de Rb. doet besluiten, dat de gedaagde geacht moet worden aan de eischeres verschuldigd te zijn, het thans door eischeresse primair gevorderd bedrag overeenkomend met dat door den Franschen Rechter vastgesteld, te meer nu gedaagde ook in dit proces geen enkel bewijsaanbod heeft gedaan ;

O. dat een onderzoek naar de subsidiaire en meer subsidiaire vordering, gebouwd respectievelijk op het rapport van den arbitre-rapporteur en op de overeenkomst van 24 Oct. 1924 achterwege kan blijve ; enz.

(Weekblad van het Recht N° 12644).

Ingezonden Bijdragen

Het wetsontwerp op het gebruik der talen in gerechtszaken

Naar aanleiding van het hoofdartikel in ons nummer der vorige week, ontvangen wij van Mr. Paul Struye het hieronderstaand schrijven.

* * *

Waarde Confraters,

Met groote belangstelling, heb ik uw artikel gelezen over het Wetsvoorstel op het gebruik der Talen in Gerechtszaken.

Ik zal waarschijnlijk de gelegenheid hebben om er op te antwoorden, in het Journal des Tribunaux.

Ik veroorloof mij nochtans, van nu af, uwe welwillende aandacht te vestigen op een grove vergissing — une erreur de pura fait — die u begaan hebt, te goeder trouwe, ik twijfel er natuurlijk niet aan.

U schrijft — tot driemaal toe — dat het arrondissement Brussel 700.000 eentalige Vlaamsche menschen telt.

In de werkelijkheid, is de toestand deze : volgens de laatste volkstelling van 1920 waren er, op een totale bevolking van 1.077.000 inwoners, 348.380 eentalige Vlamingen. (cf. « Statistique de la Belgique — Population — Recensement Général du 31 décembre 1920 — bl. 366 »).

De eentalige Vlamingen maken dus geene meerderheid uit.

Ze zijn integendeel de minderheid (ongeveer 33 o/o in 1920 en volgens alle waarschijnlijkheid zullen deze cijfers nog dalen, wat 1930 betreft).

Dergelijke toestand mag betreurd worden. Maar de feiten zijn de feiten — en men moet ze nemen zoodat ze zijn...

Met mijne confraterneele hoogachting.

PAUL STRUYE.

* * *

Wij kunnen het niet eens zijn met de beschouwingen van Mr. Struye. De gegevens in ons artikel waren geput uit het verslag der Kamercommissie dat door de Kamerleden van alle partijen is goedgekeurd geworden en dat natuurlijk berust op een volstrekt onbetwistbaar feitenmateriaal.

Het Kamerverslag stelt voorop dat er in het rechterlijk arrondissement Brussel 121 gemeenten zijn en dat officieel 113 van deze gemeenten als Vlaamsche gemeenten gerangschikt werden. Deze 113 Vlaamsche gemeenten hebben een bevolking van rond de 700.000 inwoners.

Mr. Struye drukt nu op het feit dat volgens de statistiek van 1920 in het rechterlijk arrondissement Brussel slechts 348.380 eentalige Vlamingen zijn. Laten wij elkaar echter verstaan ! Deze 348.380 menschen zijn degene die volstrekt niet de minste kennis hebben van de Fransche taal en het mag werkelijk verbazend geheeten worden dat, niettegenstaande een honderdjarige scherpe verfranschingpolitiek, het getal van diegenen die absoluut niet het minste besef hebben van het Fransch en dus als eentalige Vlamingen in den absoluten zin moeten beschouwd worden, nog zoo groot is. Doch de overigen, die ook volstrekt Vlaamsche gemeenten bewonen en die tijdens hun onderwijs eenige kennis van de Fransche taal hebben opgedaan en er toe gekomen zijn een Fransch dagblad te kunnen lezen of zich in de dagelijkse omgangstaal eenigszins met het Fransch te behelpen, moeten niettemin als eentalige Vlamingen beschouwd worden. Wie in zijn huiskring Vlaamsch spreekt, wie zijn kinderen in de Vlaamsche taal opvoedt is onbetwistbaar eentalig Vlaming, ook al heeft hij eenige kennis weten op te doen van het Fransch of van andere vreemde talen.

Wij weten al te goed hoe taalstatistieken worden opgenomen, hoe gemakkelijk iemand, die slechts vage noties heeft van de Fransche taal, als voldoende Fransch kennend wordt beschouwd. Onze dagelijkse pers heeft over de mentaliteit van vele aangestelden des administratie de meest verrassende en onthutsende mededeelingen gedaan.

Doch dit alles is inderdaad zonder enig belang en het staat vast dat er wel degelijk in

het arrondissement Brussel 700.000 personen zijn die zuiver Vlaamsche gemeenten bewonen. Of er hieronder nu meer of minder zijn die min of meer Fransch kennen verandert niets ter zake.

Wanneer men bv. in Nederland de statistiek moest opmaken van de personen die Fransch of Duitsch of Engelsch lezen en zich min of meer in deze talen kunnen uitdrukken zou men tot een zeer hoog percent komen. Zal men daarom beweren dat deze Nederlanders niet eentalig zijn en dat een rechtsbedeeling in een vreemde taal hun welkom zou zijn?

Mr. Struye besluit zijn schrijven met de beschouwing dat de toestand voor het Vlaamsch in het Arrondissement Brussel in de statistiek van 1930 nog ongunstiger zou blijken dan in deze van 1920. Hierdoor geeft hij aan alle Vlaamschgezinden het sterkste argument om onverwijld de verwezenlijking te eischen van de vervlaamschingsmaatregelen die onontbeerlijk zijn ter bescherming van het bestaan van ons volk.

REDACTIE.

Het Openbaar Ministerie in Burgerlijke Zaken

Naar aanleiding van het artikel van den Heer Substituut Van Hille betreffende het Openbaar Ministerie in burgerlijke zaken ontvingen wij van Mr. W. K. H. Dieleman, advocaat en procureur te Middelburg, het hiernavolgend schrijven.

* * *

Wel Edelgestreng Heer,

In uw blad van 24 September j.l. las ik het hoofdartikel over het Openbaar Ministerie in Burgerlijke zaken, waarin U mededeelt dat in Nederland er sprake van was het advies van het Openbaar Ministerie af te schaffen, doch toen werd behouden op verzoek van de Gerechtshoven.

In verband hiermede heb ik de eer U te wijzen op de U zeker bekende Nederlandsche Wet van 3 December 1932 (Staatsblad no. 577) tot wijziging van de voorschriften betreffende het Openbaar Ministerie in burgerlijke zaken.

De verplichte tegenwoordigheid van het O. M. op alle terechtzittingen (art. 322 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering) wordt facultatief gesteld en tot een bevoegdheid teruggebracht.

Art. 324 van het zelfde Wetboek, dat de gevallen opsomt, waarin het O. M. moet gehoord worden, is eveneens gewijzigd. De opsomming der gevallen is dezelfde gebleven, doch de verplichte conclusie van het O. M. maakt, behalve in disciplinaire gevallen en bij beroep in cassatie, plaats voor een gehoord worden van het Openbaar Ministerie, wanneer het daartoe den wensch heeft te kennen gegeven. Dus eveneens een facultatiefstelling.

Behalve deze opsomming in art. 324 zijn er nog in andere wetten enkele bepalingen, die hooren van het Openbaar Ministerie voorschrijven, hetwelk thans echter op dezelfde voet als bovenaangegeven — dus facultatief — geschiedt.

Men kan dus zeggen dat het verplichte conclusie nemen, behalve in cassatie, overal is weggefallen, terwijl, naar reeds practijk wordt het Openbaar Ministerie zoo goed als nooit van zijn bevoegdheid tot het geven van advies gebruik maakt en daardoor hoe langer hoe verder wordt terug gedreven naar het domein der strafrechtspraak.

Aangezien verschillende uwer lezers, naar ik denk, wel niet geheel van deze jongste Nederlandsche wetswijziging, deze materie rakende, op de hoogte zullen zijn, meende ik goed te doen hier even de aandacht op te vestigen.

Met de gevoelens mijner hoogachting
Uw dienstw. dienaar,
W. K. H. DIELEMAN.

Uit de Pers

In de Morgenpost van 1 October stond het hiernavolgende artikel betreffende:

DE HERVORMING VAN HET TAALREGIEM IN GERECHTSZAKEN

Een ijdele poging om de bespreking van het wetsontwerp nog te verdagen. — Er moet woord gehouden worden.

Het heeft er allen schijn van dat men in sommige kringen de bespreking door de Kamer van het wetsontwerp tot talenregeling in gerechtszaken nog wil verdagen, al was het maar met enkele weken, wellicht met de bedoeling intusschen voorwendselen te vinden om de kwestie op de lange baan te schuiven.

Er werd eerst aan herinnerd dat de Kamer, op den vooravond van haar verlof, eensgezind was om te beslissen dat een buitengewone zitting op 17 October zou aanvangen, en dat het wel verstaan was dat deze buitengewone zitting zou worden besteed voor de oplossing van het talenvraagstuk in gerechtszaken.

Reeds verscheidene weken geleden is men begonnen in de Franschtalige Brusselsche bladen het gerucht te verspreiden dat de bijeenroeping van de Kamer waarschijnlijk zal worden verschoven, en als een reden werd aangevoerd de bijeenkomst van de interparlementaire conferentie te Madrid, waarop België door een twintigtal parlementsleden zal vertegenwoordigd zijn. Dat is echter geen beletsel tot bijeenroeping van het parlement, temeer dat de interparlementaire konferentie tegen 17 October hare werkzaamheden zal hebben beëindigd. Men stelde de zaken ook voor alsof de regering zelf den datum van bijeenkomst wilde zien verschuiven. Niets is min waar; trouwens de regering heeft niet het recht een beslissing van de Kamer te niet te doen, en wenschit zulks ook geenszins te doen.

Dat men met deze verdragingsgeruchten het verschuiven van de bespreking der taalwet in kwestie boogde lijdt geen twijfel.

Nu het vaststaat dat de Kamer toch op 17 October zal vergaderen, wordt het gerucht verspreid dat niets min zeker is dan dat men onmiddellijk zou aanvangen met de bespreking van de taalwet. De regering zegt men, zal onmiddellijk bij het bureau der Kamer een verslag indienen over het gebruik dat ze van de speciale machtiging heeft gemaakt. Het onderzoek van dit verslag zou noodzakelijkerwijze een breedvoerige bespreking over de algemeene politiek van de regering uitlokken. Deze bespreking zal verscheidene dagen duren en moet natuurlijk den voorrang hebben op de bespreking van de taalwet.

Ziedaar wat men vertelt. Natuurlijk zou een politieke bespreking niet geheel den buitengewonen zitting kunnen in beslag nemen. Maar in de kringen, waar men de tegenstanders van de wet op het taalgebruik in gerechtszaken aantreft, hoopt men nog wel andere hoogst dringende kwesties te vinden. En een aantal begrotingen van 1933 zijn nog niet goedgekeurd, terwijl ook de begroting van 1934 nog vóór Nieuwjaar zou moeten gestemd zijn.

Van nu af ziet men klaar in het opzet dat in zekere Brusselsche hoed is beraamd. De Kamer zal deze heeren echter niet volgen. We zijn er van overtuigd dat de Vlaamsche gekozenen er zullen op staan dat de Kamer de vroeger genomen beslissing eerbiedigt en de taalwet tijdens den buitengewonen zitting goedkeurt. En vermits er in de Kamer een meerderheid gevonden is om het ontwerp van de commissie te stemmen, en de regering zelf bij monde van den eersten minister openlijk heeft verklaard dat de oplossing van dit vraagstuk hoogdringend is, zal het zoo geschieden, ondanks de tot nu toe nog bedekte drelgemeten.

Bibliographie

MARCEL-HENRI JASPAR, Traité des sociétés anonymes. Bruxelles, Larcier 1933. Prijs 100 fr.

Het werk van M.-H. Jaspas is niet zoozeer een breed opgezette studie dan wel een zeer praktische handleiding, en als dusdanig komt het ten gepasten tijde. Als handleiding is het echter uitstekend, zoodauidat het niet alleen voor den vakman zeer bruikbaar zal zijn, doch ook voor den jurist een zekere gids zal uitmaken.

De bijzondere verdienste van het werk is inderdaad de beknopte en zeer heldere samenvatting der algemeene rechtspraak en rechtsleer op dit gebied; de talrijke verwijzingen werken een diepere studie in de hand en talrijke twistpunten worden uitvoerig behandeld.

De kernachtige taal in dewelke het boek is opgesteld, de duidelijke inderling en de systematische verhandeling der stof verhoogen nog de waarde van het werk.

Wanneer op eenzelfde wettelijke verschillende stellingen werden opgebouwd, geeft de auteur ze synopsisch weder of becommenteert ze uitvoerig naar gelang hun belangrijkheid.

Als slotsom kan men terecht zeggen dat het werk van M.-H. Jaspas een interessant handboek en een flinke wetenschappelijke verhandeling is.

Wetgeving

WET OP DE BESCHERMING DER TITELS VAN HOOGER ONDERWIJS

ARTIKEL 1. I. Niemand mag den titel voeren:

a) Van een der graden bedoeld in de wetten op de toekenning der academische graden en het programma der universitaire examens, indien hij er het diploma niet van verworven heeft, overeenkomstig de wet;

b) Van den graad van candidaat en van doctor in de veeartsnijkunde, zoo hij er het diploma niet van verworven heeft, overeenkomstig de wet op het onderwijs en op de uitoefening der veeartsnijkunde;

c) Van de graden van candidaat ingenieur-agronoom en van ingenieur-agronoom, van ingenieur der landbouwnijverheid of van landbouwscheikundig ingenieur, zoo hij er het diploma niet van verworven heeft in een hooger landbouwinstituut, overeenkomstig de wet op het landbouwonderwijs;

d) Van den niet wettelijken graad van candidaat, licentiaat, geaggregeerde, apotheker, doctor of ingenieur, met of zonder nadere bepaling, zoo hij er het diploma niet van behaald heeft, hetzij aan een Belgische universiteit, zoodaals deze bepaald wordt in de wetgeving op het toekennen der academische graden en het programma der universitaire examens, of aan een instelling die er toe gemachtigd is een gelijkaardigen wettelijken graad toe te kennen, hetzij aan de Rijksveeartsnijkschool, hetzij aan een landbouwinstituut, dat erkend is krachtens de wet op het landbouwonderwijs.

II. De oud-officieren der genie of der artillerie, die uit de oefenschool komen, mogen evenwel den titel van burgerlijk ingenieur voeren, zoo zij tot de reservekadets worden toegelaten of zoo zij het leger verlaten.

III. a) Mogen ook den titel van licentiaat voeren, diegenen welke het diploma van dezen graad verworven hebben overeenkomstig de wet, aan een door den Koning erkende hooger technische school, of vóór een centrale examencommissie;

b) Mogen den titel van handelsingenieur voeren, die welke een diploma van dien graad bekomen hebben, overeenkomstig de wet, in eene hoogere

handelsschool, door den Koning toegelaten, of vóór een centrale examencommissie;

c) Mogen den titel van technisch ingenieur voeren, diegenen welke het diploma van dezen graad verworven hebben, overeenkomstig de wet, aan een door den Koning erkende technische hoogeschool of vóór een centrale examencommissie.

IV. Mogen den titel voeren van candidaat, licentiaat, doctor of ingenieur, zij die, vóór de bekendmaking van deze wet, een diploma van dien graad hebben bekomen aan een school door de regering erkend, met het oog op het afleveren van dit diploma of aan een school waarvan de regering de wetenschappelijke waarde zal hebben erkend. Bij koninklijk besluit zal, ten uiterste binnen de zes maanden na de afkondiging van deze wet, de lijst van die scholen worden vastgesteld.

ART. 2. Niemand mag den titel van een in het buitenland verworven graad voeren, die overeenstemt met een der in bovenstaand artikel 1 voorziene graden, tenzij de regering hem daartoe machtigt.

ART. 3. Wie zich, zonder daartoe gerechtigd te zijn, in het openbaar een der in bovenstaande artikelen 1 en 2 voorziene titels toekent, wordt gestraft met eene boete van tweehonderd tot duizend frank.

Wordt gestraft met een boete van honderd tot vijfhonderd frank, hij die den door hem gevoerden titel verandert door een schrapping of toevoeging van woorden.

Loopt dezelfde straf op, hij die in het openbaar een der titels voert voorzien in artikel 1, nr 1, litt. d, en nr III, alsmede in bovenstaand artikel 2, en daarbij niet uitdrukkelijk of door middel van beginletters aanduidt dat het hier — al naar het geval — een wetenschappelijken graad geldt of een graad die honoris causa werd toegekend in een Belgische universiteit, of in een Belgische instelling die geen universiteit is, of in een vreemde instelling.

ART. 4. Wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met een boete van tweehonderd tot duizend frank, of slechts met een dezer twee straffen, hij die, zonder daartoe gerechtigd te zijn, uitreikt of zich aanbiedt voor het uitreiken van de diploma's, getuigschriften of om het even welke attesten, welke de graden van candidaat, licentiaat, geaggregeerde, apotheker, doctor of ingenieur, met of zonder nadere bepaling, toekennen, of welke, door de bewoondingen waarin zij zijn opgesteld, het uiterlijk voorkomen hebben van de in bovenstaand artikel 1 opgesomde diploma's.

De diploma's of getuigschriften worden verbeurd verklaard en vernietigd.

Hoofdstuk VII van het eerste boek van het Wetboek van Strafrecht, alsmede artikel 85 van hetzelfde Wetboek, zijn toepasselijk op dit misdrijf.

OVERGANGSBEPALINGEN

Art. 5. I. In afwachting dat de bij n° III, litt. a, b en c, van artikel 1 dezer wet bedoelde wetten zijn afgekondigd, worden de onder deze letters voorkomende bepalingen vervangen door de volgende:

« Mogen ook den titel van licentiaat of van handelsingenieur voeren, diegenen welke het diploma van dien graad verworven hebben, overeenkomstig de door de regering vastgestelde regels, aan een door den Koning erkende handelshoogeschool of voor een centrale examencommissie.

» Mogen ook den titel van technisch ingenieur voeren, diegenen welke het diploma van dien graad verworven hebben, overeenkomstig de door de regering vastgestelde regels, aan een door den Koning erkende technische hoogeschool of voor een centrale examencommissie.

II. Binnen de acht dagen na de afkondiging dezer wet, zal de Koning eene bijzondere commissie benoemen, in meerderheid bestaande uit universitaire-professoren, en de wijze van hare werkzaamheid vaststellen. Zij zal worden voorgezeten door den Minister van Openbaar Onderwijs of diens afgevaardigde. De personen die, vóór 1 Januari 1926, den titel van ingenieur hebben aangenomen, zonder een der bij de artikelen 1 en 2 bedoelde diploma's te hebben bekomen, doch kunnen doen blijken van werken, die minstens een gelijke bekwaamheid vergen als die welke de houders van die diploma's bezitten, kunnen, binnen de twaalf maanden volgende op de afkondiging der wet, zich tot die commissie wenden; deze zal beslissen of er aanleiding toe bestaat hen te machtigen openbaar den titel van burgerlijk ingenieur of van technisch ingenieur te voeren, met of zonder nadere bepaling.

DIENSTREGLEMENT VOOR HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL. WIJZIGINGEN.

Gelet op de wet van 22 Juli 1927;

Herzien Onze besluiten van 1 September 1927,

4 Juni 1928 en 25 Januari 1929;

Gezien de adviezen van den eersten voorzitter van het Hof van beroep te Brussel en van den procureur-generaal bij dat Hof;

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. De artikelen 2, 4 en 5 van het dienstreglement voor het Hof van beroep vastgesteld bij koninklijk besluit van 1 September 1927 en gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 4 Juni 1928 en 25 Januari 1929, worden vervangen door de volgende bepalingen:

« Art. 2. De eerste zes kamers zijn met de burgerlijke zaken belast.

» De zevende kamer is belast met de burgerlijke zaken, de voorzieningen in hooger beroep van fiscale zaken en met de zaken van inbeschuldigingstelling.

» De achtste en de negende kamer zijn met de correctionele zaken belast; de negende kamer is inzonderheid belast met de Vlaamsche correctionele zaken.

» Indien de noodwendigheden van den dienst het eischen kan de eerste voorzitter tijdelijk de bevoegdheden der kamers wijzigen.

» Art. 4. De zevende kamer is samengesteld uit een voorzitter en uit ten minste vijf raadsheren.

Zij houdt ieder week twee terechtzittingen voor de burgerlijke zaken, n.l. op Vrijdag en Zaterdag, te 9 uur voormiddag, en drie terechtzittingen voor het hooger beroep in fiscale zaken, n.l. op Maandag, Dinsdag en Woensdag, te 9 uur voormiddag.

» Die terechtzittingen duren ten minste drië uren; die op Vrijdag en op Zaterdag zijn uitsluitend aan

de pleidooien gewijd; die op Maandag, Dinsdag en Woensdag worden uitsluitend gewijd aan de ter terechtzitting uit te brengen verslagen en aan de pleidooien.

» De beraadslagingen en de terechtzittingen gewijd aan het vervullen van de andere ambtsverrichtingen worden gehouden op de door den eersten voorzitter bij het begin van het jaar bepaalde dagen en tijden.

» De zevende kamer houdt ieder week ten minste een terechtzitting n.l. op Donderdag, te 9 uur voormiddag, voor de zaken van inbeschuldigingstelling. Zoodra het aantal of de belangrijkheid van die zaken het eischen, houdt zij bovendien bijkomende terechtzittingen op de door haar voorzitter te bepalen dag en tijd.

» Art. 5. De achtste en negende kamer zijn samengesteld uit een voorzitter en uit ten minste vijf raadsheren.

» Zij houden elke week, ieder zes terechtzittingen van ten minste vier uren n.l. op Maandag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag, Vrijdag en Zaterdag, te 9 uur voormiddag.

Art. 2. Aan het dienstreglement voor het Hof van beroep te Brussel is een artikel 6bis toegevoegd, luidend als volgt:

« Telkens als de noodwendigheden van den dienst het eischen, bepaalt de eerste voorzitter de dagen en uren waarop de negen kamers of sommige onder hen bijkomende terechtzittingen houden waarvan hij den duur bepaalt.

Art. 3. Bovenstaande bepalingen treden in werking den 15 September 1933.

Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van het tegenwoordig besluit.

Gegeven te Brussel, den 6 Juli 1933.

KONINKLIJK BESLUIT

tot wijziging van artikel 25 der wet van 28 December 1873-25 Januari 1874 op de behandelings van de krantzinnigen.

(Staatsblad, 16-17 Augustus 1933).

Gezien de wet van 17 Mei 1933, waarbij aan de regering bevoegdheid wordt toegekend om haar toe te laten zekere maatregelen te treffen met het oog op het financieel herstel en het verwezenlijken van het begrotingsevenwicht;

Op de in Raad overlegde voordracht van Onze Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Artikel 25 der wet van 28 December 1873-25 Januari 1874 is gewijzigd als volgt:

Niemand kan in zijn huis of in dat van zijne ouders of van de personen welke deze vervangen, worden gesequestreerd, indien zijn geesteskrankheid niet vastgesteld is door twee geneesheren, van wie de eene door de familie of door de belanghebbende personen, de andere door den vrederechter van het kanton zijn aangewezen.

Deze rechter, na zich door eigen waarneming te hebben overtuigd van den toestand des zieken, zal, zoo daartoe termen zijn, machtiging tot sequestratie verlenen door eene met redenen omkleede beschikking waarvan hij kennis geeft aan de bestendige deputatie. Hij bezoekt den krankzinnige ten minste eenmaal 's jaars en geeft, zoo hij het nuttig acht, aan de bestendige deputatie verslag van zijne bevindingen;

Afgezien van zijn persoonlijke bezoeken, zal de vrederechter, zoolang de sequestratie duurt, zich om het jaar een getuigschrift van den familiedokter doen afleveren en hij zal bovendien den krankzinnige doen bezoeken door een geneesheer dien hij aanwijst telkens als hij het noodig oordeelt.

Art. 2. Dit besluit zal met ingang van 1 October 1933 van kracht worden.

Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 29 Juli 1933.

EXAMEN

ingesteld bij de wet van 10 April 1890 voor aanvragers van rechterlijke of notarieele betrekkingen in het Vlaamsch gedeelte des lands. Zitting van October 1933.

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gezien artikel 49 der wet van 10 April 1890, rakende de begeving der academische graden en het programma der universiteitsexamens, artikel waarbij eene bijzondere proef van beroepsbekwaamheid ingesteld is voor de candidaten tot rechterlijke of notarieele betrekkingen in het Vlaamsch gedeelte des lands;

Gezien het koninklijk besluit van 1 Mei 1896 tot regeling der werkwijze van de jury vóór welke die bijzondere proef moet afgelegd worden;

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Eenig artikel. De jury belast met het afnemen der bijzondere proef van beroepsbekwaamheid, voorzien bij de wet van 10 April 1890, is als volgt samengesteld voor de zitting van October 1933:

Voorzitter: De heer Gombault, raadshere in het Verbrekingshof;

Leden: De heeren Indéque, professor aan de hoogeschool, te Luik; De Vos (L.), professor aan de hoogeschool, te Brussel; De Peismaker (M.-P.), professor aan de hoogeschool, te Gent; Van Dievoet (E.), professor aan de hoogeschool, te Leuven.

Plaatsvervangende voorzitter: De heer Hodüm, raadshere in het Verbrekingshof.

Plaatsvervangende leden: De heeren Van Geyt (G.), assistent aan de rechtsfaculteit van de hoogeschool, te Brussel; Simon (J.), docent aan de hoogeschool, te Gent; Collin (F.), professor aan de hoogeschool, te Leuven; Casters, docent aan de hoogeschool, te Luik.

Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 20 September 1933.